1

Будь ласка,
заходьте!
Скоріше заходьте!
Усе,
що згубили,—
шукайте й знаходьте!
Я все покажу вам,
що є на полицях.
Ви тільки, будь ласка,
уважно дивіться.
Можливо,
на котрійсь
із наших полиць
ви знайдете те,
що згубили колись!

2

Отут перед вами —
загублена совість.
Гадаю,
вона в нас
лише тимчасово:
без неї ж не можуть
дорослі та діти
і тижня прожити
на білому світі...
Згубив її хлопець,
який тишком-нишком
надворі
малому підставив підніжку,
у іншого хлопця

м'яча одібрав,
сусідці по парті
малюнок порвав.

А тільки
спитають у нього:
— Навіщо? —
Провину
він звалить одразу
на інших,
тому
ні в дворі з ним,
ні в класі не грають.
Гадаю,
він скоро
до нас завітає...

Ну от, подивіться,
а що вам казав я!
Уже поспішає по совість
хазяїн!
— Ця совість,
я бачу,
належить тобі?
Будь ласка, бери,
але більш не губи!

3

А тут на полиці —
роззява з роззяв,
найкращий ловець
і винищувач гав.

Давно вже
усе він забув і прогавив:
забув
жовтенятські обов'язки
й справи,
забув десь портфель,
рукавички красиві,
забув і про те він,
що мама просила.

А якось на гаву
так рота роззявив,
що сам загубив себе,
бідний роззява!

Ще й досі
дивується всюди народ:
од хлопця зоставсь
лиш роззявлений рот...

Як тільки зустріне його
хтось із вас,
скажіть,
щоб зайшов за собою
до нас.

4

Ця купа велика —
загублений час.
Боюся, що й місця
не вистачить в нас...

Ось — час для навчання,
загублений в школі,—
його вже, напевно,
не вернеш ніколи!

Тут — час допомоги
і мамам, і татам,
який у розвагах
втрачали завзято.

Там — час для зарядки,
що в ліжках згубили
і разом зі спортом
у ліні втопили...

Тут стільки часу
погубили невчасно,
що я вже й не знаю,
куди його класти!

Напевно,
мені доведеться
на дверях
скоріше прибити
табличку фанерну,
щоб з неї
нарешті довідався кожний:

"Загублений час
повернути не можна!"

А онде в куточку,
далекім і темнім,
лежить і страждає
загублена чемність.
Страждає
за хлопця якогось
страшенно!..

Він лізе в тролейбус,
немов навіжений,
всідається й дума:
"Усі ви хоч трісніть,—
нізащо у світі
не встану я з місця!"

Він запросто
дівчинку може принизить.
Для нього
повага до старших —
дурниці...

Тому-то й страждає
так гірко та вперто
загублена чемність,
що може й померти.
Шепоче про себе:
"Спасибі!", "Будь ласка!" —
таким голосочком,
що й слухати важко.
Привітно
киває голівкою всім
і всім поступається
місцем своїм.

Візьміть її швидше,
я дуже вас прошу,
бо може, бідаха,
загинути просто!

6

Ось — дружба,
забута під партою
в школі.
Такого
не бачив я досі ніколи!

Ну як —
поясніть мені! —
може це бути,
щоб дружбу,
як зошит чи ручку,
забути?!

Два хлопці
у класі її загубили —
вони на перерві
ні за що побились.

А друзі ж були —
можна заздрити тільки!
Довіку дружили б,
якби ж то не бійка.
А з чого вона —
невідомо нікому...

Тож порізно
ходять віднині

додому,
насуплені
в класі сидять
на уроках,
і жоден
не зробить до друга
ні кроку.
А вдома сумують,
зітхаючи тужно,
і згадують часто
загублену дружбу...

Я певен:
недовго пролежить вона —
її заберуть неодмінно
від нас!

7

Це — сміх розвеселяй
сидить і регоче,
неначе його
безперервно лоскочуть.
І всі,
хто погляне
на згублений сміх,
так сильно сміються,
що валяться з ніг!
Лежать і регочуть,
забувши про тишу,
а сміху од того
утричі смішніше.

От тільки хазяїн його —
у зажурі...

Од ранку й до вечора
ходить похмурий,
не біга, не гра,
не співа і не скаче,
а сяде
в якомусь куточку —
і плаче...

Хай швидше до нас
завітає за ним.
Невже йому весело
жити сумним?..

8

Як бачите,
є в нас
на що подивитись,
тому не соромтесь,
дорослі та діти,
будь ласка, заходьте,
скоріше заходьте,
усе,
що згубили,—
шукайте й знаходьте!
І все,
що вам треба,—
скоріше беріть.
Та більше
ніколи в житті
не губіть!